

Την Πέμπτη 1η Σεπτεμβρη, γύρω στη μία το βράδυ, μια ομάδα περίπου έξι ατόμων επιτέθηκε σε σπίτι μεταναστών από το Πακιστάν, στα Κάτω Πετραλώνια. Οι επιτιθέμενοι έσπασαν τα τζάμια, την ώρα που οι κάτοικοι του σπιτιού ήταν μέσα και κοιμόντουσαν. Στο συγκεκριμένο σπίτι (ένα ημιυπόγειο περίπου τριάντα τετραγωνικών με τζαμαρία στην πρόσοψη) μένουν πέντε άνθρωποι, οι οποίοι φυσικά κινδύνευσαν από την επίθεση. Οι ίδιοι μετανάστες είχαν δεχτεί φυσική επίθεση και δύο ημέρες νωρίτερα. Κόσμος της γειτονιάς, που ενημερώθηκε για το περιστατικό κατέβηκε στο σημείο και, μαζί με περιόικους, στάθηκε αλληλέγγυος στους μετανάστες, τόσο εκείνο το βράδυ όσο και τα επόμενα. Οι μετανάστες συμμετείχαν στην επόμενη λαϊκή συνέλευση της γειτονιάς μας, προκειμένου να αναζητηθούν τρόποι στήριξης των ανθρώπων που δέχτηκαν την επίθεση αλλά και να ανοίξει ένα πεδίο συζήτησης και δράσης απέναντι στο όλο και αυξανόμενο φαινόμενο επιθέσεων με ρατσιστικά χαρακτηριστικά σε γειτονιές της Αθήνας.

Ο κίνδυνος δεν είναι να ξυπνήσουμε ένα πρωί και να βρεθούμε σε ένα φασιστικό κόσμο. Ο κίνδυνος είναι ότι πέσαμε στο κρεβάτι την προηγούμενη νύχτα σε έναν κόσμο που είχε γίνει φασιστικός, χωρίς να το πάρουμε είδηση...

...χωρίς να πάρουμε είδηση πως γυρίσαμε την πλάτη μας σε μετανάστες που δέχονταν επίθεση, στους διπλανούς μας που βρίσκονταν σε ανάγκη. Λέγοντας πως δεν μας αφορά, φροντίζοντας μόνο τους εαυτούς μας. Οι συνθήκες φτώχειας (διανοητικής και υλικής) που μας επιβάλλονται σήμερα πατάνε στον ατομικισμό, που εύκολα καλλιεργήθηκε τα προηγούμενα καταναλωτικά χρόνια.

Εμείς επιλέγουμε η γειτονιά μας να μην είναι ένας χώρος από τον οποίο είμαστε απλώς περαστικοί. Είναι ο τόπος όπου ζούμε, συναντιόμαστε, αλληλεπιδρούμε. Δημιουργώντας προσωπικές σχέσεις, μέσα από συλλογικές κουζίνες, λαϊκές συνελεύσεις και δράσεις, συνθέτουμε δίκτυα υποστήριξης και αλληλεγγύης. Είναι ένα τέτοιο περιβάλλον που μπορεί να αρθρώσει αντιστάσεις απέναντι στη λεηλασία της ζωής μας.

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι οι γείτονες και οι γειτόνισσές μας, όπως και καθένας και καθεμία που ζει δίπλα μας. Δεν διαχωρίζουμε τους ανθρώπους βάσει του χρώματος, της γλώσσας ή της θρησκείας. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αυτούς, όχι μόνο γιατί τους αναγνωρίζουμε ως κομμάτι μας, αλλά και γιατί αυτοί βιώνουν ως εργάτες τη μέγιστη εκμετάλλευση. Αντιστεκόμαστε σε ρατσιστικά στερεότυπα που εκτρέφουν φαινόμενα βίας και δεν θα επιτρέψουμε το διαχωρισμό μας ως καταπιεσμένων. Η δαιμονοποίηση των μεταναστών χρησιμοποιείται ως η καλύτερη βαλβίδα εκτόνωσης της κοινωνικής αγανάκτησης.

Για αυτούς τους λόγους και για όλους τους λόγους του κόσμου κάθε ρατσιστική επίθεση θα μας βρει απέναντί της.

Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών, για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

**στις γειτονιές μας
δεν υπάρχει χώρος
για κανέναν
ρατσιστή!**

